

Dit verhaal speelde zich af in de tijd dat ik vloog op de S-2-A(F). Het was volop koude oorlog. Ook in die tijd werd het door de medische dienst ten sterkste afgeraden om te vliegen wanneer men verkouden was. Ik was nog in mijn macho tijd en vond hen die zich daar echt aan hielden, eigenlijk soffies. Ik stapte dus ook in, ondanks dat ik verkouden was. Flink in je neus knijpen en blazen voldeed meestal.

In die tijd hadden wij een oefening, Simbatt, die de aanval van een Tupolev Badger met een geleide wapen op een vloot eenheid simuleerde. Deze vliegtuigen konden namelijk een AS-1 Kennel geleide wapen lanceren. Ik heb geleerd dat deze bijna de grootte van een MIG had. Deze raket kon een conventionele of een nucleaire lading bevatten.

Om de varende vloot met dit verschijnsel te oefenen, had men dus de oefening Simbatt ontworpen. In onze uitvoering met de Stoef ging dat als volgt.

We naderden tussen de 6000 en 8000 voet in "close formation", dicht op elkaar dus, zodat de radar van de schepen ons als een radar contact waarnam.

Op lanceer afstand dook een van de twee in een vrij steile en snelle duikvlucht op het doel af. Hierdoor werd het radarbeeld veranderd in een contact dat weg draaide en een die, met de radar op "sector scan", met vrij grote snelheid op hen afkwam. Onnodig te zeggen dat tijdens deze duik snel hoogte werd verloren.

Ik zat dus een keer in het zogenaamde "missiel" met een redelijk stevige verkoudheid. We gingen in de duik en al heel snel kreeg ik veel last van de trommel vliezen. Er viel niet tegen aan te blazen.

Het werd op een gegeven moment zó erg dat ik bijna gek werd van de pijn. Ik gooide mijn vlieghelm af en begon echt te schreeuwen. De waarnemer naast mij, ik dacht Roel Soffner, had de zaak direct door en sommeerde de vliegers de aanval direct af te breken en snel weer te klimmen. Dat hielp gelukkig.

Ik meen me te herinneren dat in belang van de oefening, de rollen van de kisten werden omgedraaid. Er werd nog een aanval gedaan en na afloop naderden wij met onze kist Valkenburg waar bij wij zéér langzaam hoogte verloren. Ik was nog een aardig tijdje doof, maar de pijn was weg.

Ik was dus behoorlijk eigenwijs geweest. Toch ben ik later nog meerdere malen ingestapt met een lichte verkoudheid. Ook bij mijn tijd bij de Neptune droeg ik tevens vaak ook geen koptelefoon, ondanks de vele decibellen. Dus eigenlijk nog steeds eigenwijs.

In deze tegenwoordige tijd heb ik, wanneer meerdere personen in gezelschap met elkaar praten, soms moeite om het gesprek te volgen. Ik heb ook gemerkt dat ik onbewust naar de

lippen van de spreker kijk.

In Indonesië dacht ik dat er geen krekels meer zaten. Jolanda moest er om lachen en vertelde mij dat het eigenlijk een kakafonie was. Zij raadt mij veelvuldig aan om mijn gehoor te laten testen om een apparaatje aan te schaffen. Ik ben nog steeds eigenwijs en zeg haar dat ik volgens mij zelf nog alles goed kan horen, althans dat ik er geen last van heb.

Laatst kocht ik bij de Action een apparaatje waarmee je je sleutels terug kon vinden. Ik zette er thuis een batterijtje in en drukte op mijn sensortje. Het bleef dood stil. Toen ik het bij de balie nog een keer liet checken, keek de hele rij bij de kassa naar ons. Voor mij bleef het stil.

Aanval met Badgers met Kennel-1 missile. Dit gebeurde vaak met flinke aantallen kisten tegelijk.